

Ο παπα Τύχων και οι επισκέπτες του

Ο Γέροντας την λέξη

«ευλόγησον» την χρησιμοποιούσε πάντα και με τις πολλές καλογερικές έννοιες, όπως το «ευλογείτε» ή «ευλόγησον», όταν ζητούσε ταπεινά την ευλογία του άλλου, και μετά θα έδινε και αυτός την ευλογία του με την ευχή «Ο Κύριος να σε ευλόγηση». Μετά από τον συνηθισμένο χαιρετισμό οδηγούσε τους επισκέπτες στο Ναό και έψαλλαν μαζί το Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου και το Άξιον εστίν και, εάν ήταν καλός καιρός, έβγαιναν έξω, κάτω από την ελιά, και καθόταν μαζί τους πέντε λεπτά, μετά σηκωνόταν με χαρά και έλεγε:

- Εγώ τώρα κέρασματα.

Έβγαζε νερό από την στέρνα και γέμιζε ένα κύπελλο για τον επισκέπτη, έβαζε και στο δικό του τενεκάκι (κονσερβοκούτι, πού το χρησιμοποιούσε και για μπρίκι) και έψαχνε μετά να βρή κανένα λουκούμι, άλλοτε κατάξηρο και άλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, το οποίο, επειδή ήταν ευλογία του Παπα - Τύχωνα, δεν προξενούσε αηδία. Αφού τα ετοιμάζε, έκανε τον Σταυρό του ο Γέροντας, έπαιρνε το νερό και έλεγε: «Πρώτα εγώ' ευλογείτε!» και περίμεν να του πή ο επισκέπτης την ευχή «Ο Κύριος να σε ευλόγηση», αλλιώς δεν έπινε νερό. Μετά θα έδινε και αυτός την ευχή του. Την ευχή από τους άλλους την αισθανόταν ως ανάγκη, όχι μόνο από τους Ιερωμένους ή Μοναχούς αλλά ακόμη και από τους λαϊκούς, μικρούς και μεγάλους στην ηλικία.

Μετά από το κέρασμα περίμενε να ιδή εάν έχουν κανένα θέμα. Όταν έβλεπε ότι είναι αργόσχολος άνθρωπος και ήρθε μόνο για να πέραση την ώρα του, τότε του έλεγε:

- Παιδί μου, στην κόλαση θα πάνε και οι τεμπέληδες, όχι μόνο οι αμαρτωλοί.

Εάν παρέμενε και δεν έφευγε, τον άφηνε ο Γέροντας και έμπαινε στο Ναό και

προσευχόταν, και έτσι ο επισκέπτης αναγκαζόταν να φυγή. Όταν πάλι ήθελε να εκμεταλλευθή κανείς την απλότητα του Γέροντα, για να εξυπηρετήσει τον άλφα ή βήτα σκοπό του, το καταλάβαινε με την θεία του φώτιση και του έλεγε:

- Παιδί μου, εγώ Ελληνικά δεν ξέρω• πήγαινε σε κανέναν Έλληνα, για να συνεννοηθείς καλά.

Φυσικά, δεν λυπόταν ποτέ τον κόπο ούτε τον χρόνο, όταν έβλεπε πνευματικά ενδιαφέροντα στους ανθρώπους. Ενώ με το στόμα συμβούλευε, με την καρδιά και τον νου προσευχόταν. Η προσευχή του ήταν μια αυτοενέργητη, καρδιακή. Οι άνθρωποι, πού τον πλησίαζαν, το αισθάνονταν αυτό, γιατί έφευγαν πολύ δυναμωμένοι. Και ο Γέροντας τους ευλογούσε μέχρι να κρυφτούν μια.

Πηγές: gerontas.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr